

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2957/2023
09.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Костић, адвокат из ..., против туженог Друштва са ограниченом одговорношћу за туризам, угоститељство и сајамске манифестације "Шумадија сајам" Крагујевац, чији је пуномоћник Владимир Јанковић, адвокат из ..., ради преображаја радног односа и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1523/22 од 02.02.2023. године, у седници одржаној 09.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1523/22 од 02.02.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 292/20 од 26.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се према туженом утврди да је радни однос тужиоца заснован на одређено време по основу уговора о раду од 01.05.2011. године по сили закона прерастао у радни однос на неодређено време, што је тужени дужан признати и трпети, као и да се обавезе тужени да врати тужиоца на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати накнаду за изгубљену зараду коју би остварио да је на раду од 67.713,10 динара са законском затезном каматом од 09.11.2012. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 108.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1523/22 од 02.02.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 292/20 од 26.04.2021. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију, са захтевом за накнаду трошкова састава истог.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23- у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене било које одредбе Закона о парничном поступку, па нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. истог Закона, на коју се у ревизији паушално указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог, на основу уговора о раду, засновао радни однос на одређено време почев од 01.05.2011. године до 01.08.2011. године на пословима „чувар – домар“, са местом рада у ..., у Служби за опште послове, са коефицијентом од 1,40, а затим је у наредним периодима уговорима о раду поново засновао радни однос на одређено време код туженог на истим пословима, са истим коефицијентом, на истом месту рада у ... од 01.08.2011. године до 01.11.2011. године и за период од 01.11.2011. године до 01.02.2012. године. Уговором на одређено време од 01.02.2012. године који је трајао до 01.05.2012. године, тужилац је са туженим уговорио да ће радити на пословима „радник на одржавању – домар“ са местом рада у ..., у оквиру техничке службе туженог, са коефицијентом 2,0. Након истека овог уговора, тужилац је од 01.05.2012. до 31.05.2012. године радио код туженог на основу уговора о привременим и повременим пословима, закљученог ради обављања послова „домар“. По истека овог периода, од 01.06.2012. године до 31.08.2012. године, тужилац је био у радном односу код туженог на одређено време, ради обављања послова „радник на монтажи и демонтажи – домар“. Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних места код туженог од 27.05.2011. године предвиђено је радно место радник на „одржавању-чувар“, а изменама и допунама тог Правилника од 22.07.2011. године, предвиђено је радно место „радник на одржавању –домар“. Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места код туженог од 24.04.2012. године, систематизује радно место „чувар-домар“ у огранку ... (са описом послова) и радно место „домар“ у седишту туженог.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца за утврђење постојања радног односа на неодређено време, те да се обавезе тужени да га врати на послове и радне задатке радника који одговарају његовој стручној спреми на одржавању и исплати тужиоцу накнаду штете на име за изгубљене зараде.

Према одредби члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05 и 54/09), који је био у примени у време заснивања радног односа тужиоца, радни однос се заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје на одређено

време и сл. за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може да траје дуже од 12 месеци (став 1.), при чему се под прекидом рада из става 1. не сматра прекид рада краћи од 30 радних дана (став 2.), а радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је засновао радни однос (став 4.).

Сагласно наведеном, послодавац и запослени могу да закључе један или више сукцесивних уговора о раду на одређено време на истим пословима, чије укупно трајање непрекидно или са прекидима краћим од 30 дана не може да буде дуже од 12 месеци (осим замене одсутног радника). Ако послодавац и запослени закључе више уговора о раду на одређено време чије је укупно трајање дуже од 12 месеци на истоврсним пословима, или запослени ради дуже од пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос, стичу се услови за прерастање радног односа у радни однос на неодређено време.

У конкретном случају, тужилац је по основу закључених уговора о раду са туженим (прва три уговора) радио код туженог у периоду од 01.05.2011. године до 01.02.2012. године на пословима радног места „чувар – домар“, са местом рада у ..., у Служби за опште послове, са коефицијентом од 1,40, да би по уговору о раду на одређено време од 01.02.2012. године до 01.05.2012. године ангажован на пословима „радник на одржавању – домар“ са местом рада у ..., у оквиру техничке службе туженог, са коефицијентом 2,0. Оба радна места су била систематизована важећим актом о организацији и систематизацији у наведеним периодима. У периоду од 01.05.2011. године до 01.02.2012. године тужилац је фактички обављао послове чувара, а у наредном периоду од 01.02.2012. године до 01.05.2012. године послове одржавања. На основу уговора о привременим и повременим пословима од 01.05.2002. до 31.05.2012. године, (који по свом карактеру представља радни однос на одређено време), тужилац је обављао послове домара, а по истека овог периода, поново је закључио уговор о раду на одређено време од 01.06.2012. године до 31.08.2012. године, по ком основу је обављао послове радника на монтажи и демонтажи – домара у ..., у техничкој служби.

Следом изнетог, код утврђења да тужилац у периоду од заснивања радног односа па све до престанка радног односа, према закљученим уговорима о раду са туженим и фактичком раду није обављао послове у истим организационим јединицама од туженог и није обављао истоврсне послове у непрекидном трајању од 12 месеци, нити је након истека рока на који је заснован радни однос на одређено време наставио да фактички ради код туженог пет радних дана, то је насупрот наводима ревизије правилан закључак нижестепених судова да у конкретном случају нису испуњени услов за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, сходно одредби члана 37. Закона о раду.

Наводима ревизије се указује да је између свих уговора о раду који су закључени између странака, тужилац фактички радио више од пет радних дана у односу на време када је те уговоре примио и потписао и да су се тиме стекли услови за преображај радног односа. Неосновани су изнети наводи о погрешној примени материјалног права, јер је тужилац на основу тих закључених уговора преузео

уговорена права и обавезе, чиме је по том основу остварен континуитет радног односа код туженог послодавца у периодима из закључених уговора, па се не може сматрати да је фактички радио без закљученог уговора о раду.

Правилно су судови одбили захтев тужиоца за враћање на рад, јер непостојање правноснажне судске одлуке којом је утврђено да су се стекли услови за преображај радног односа тужиоца код туженог са одређеног на неодређено време, искључује и основаност захтева за његову реинтеграцију, као и исплату накнаде штете на име изгубљене зараде за период од дана престанка радног односа у смислу члана 175. тачка 1. Закона о раду.

Одлука о трошковима парничног поступка донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Применом члана 165. става 1. у вези члана 154. ЗПП, Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**